

HỒI THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI TƯ
PHÁI VƯƠNG ỐC GIA NHẬP THIÊN ĐỊA HỘI

Ba Lãng Tinh chưa chịu thôi ngay, lại khuyên can mấy câu nữa.
Tư Đồ Bá Lôi đập bàn quát mắng :

- Ngô Tam Quế làm mất giang sơn của người Hán, phạm vào tội ác không thể tha thứ được. Nếu hắn biết ăn năn sửa đổi lỗi lầm, đem công chuộc tội, may ra còn có cơ toàn mạng. Nếu không thế thì ta đây chỉ hận mình chưa lột da róc xương hắn được.

Ba Lãng Tinh không dám nói nữa. Đêm hôm ấy hắn nhân lúc Tư Đồ Bá Lôi không phòng bị, đột nhiên hạ thủ đâm lảo.

Ba Lãng Tinh cắt lấy thủ cấp Tư Đồ Bá Lôi rồi dẫn đồng đảng trốn chạy xuống núi.

Biến cố xảy ra đột ngột, quần đệ tử phái Vương ốc chưa kịp rượt theo thì lúc này quan binh lại đến bao vây núi Vương ốc. Bọn bộ thuộc của Ngô Tam Quế đều bị bắt sống.

Ba Lãng Tinh tập kích Vi Tiểu Bảo một cách đột ngột. Hắn định bụng bắt lấy chủ soái để uy hiếp quan quân làm kế thoát thân. May nhờ Song Nhi ra tay bảo vệ kịp thời khiến cho Ba lãng Tinh không thể sinh cường được.

Vi Tiểu Bảo tra hỏi cho biết rõ tình hình rồi triệu tập quần hùng trong Thiên Địa Hội vào hậu trường bàn việc cơ mật. Gã sai Song Nhi tuần tiễu ở ngoài trường để phòng người nghe trộm.

Quần hùng sau khi biết rõ mưu gian của Ngô Tam Quế đều nổi lòng phẫn khích.

Từ Thiên Xuyên nói :

- Vi hương chủ ! Tư Đồ lão anh hùng là một nhân vật trung can nghĩa đảm. Chẳng may lão nhân gia bị chết về tay gian nhân, chúng ta nên thu liệm và mai táng cho tử tế.

Vi Tiểu bảo đáp :

- Tiểu đệ đã có ý kiến về vụ này.

Đoạn gã đem chủ ý của mình nói cho mọi người hay.

Quần hùng nghe rồi đều vỗ tay khen phải và đồng thanh nói :

- Vi hương chủ xử trí như vậy thật là toàn vẹn nghĩa giang hồ.

Mọi người liền phân công chuẩn bị hành động.

Suốt ngày hôm ấy quan binh không tấn công lên núi.

Bọn đệ tử phái Vương ốc sau khi thủ lĩnh bị giết nhốn nháo cả lên. Họ bảo nhau phòng thủ các ngã đường, chứ không tính chuyện phá vòng vây xuống núi.

Đáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo dẫn quần hùng trong Thiên Địa Hội và thống lĩnh một đội Kiều Kỳ Doanh binh đem các vật đã chuẩn bị thượng sơn.

Gã cho bọn quan binh đóng lại ở lưng chừng sườn non để chờ lệnh rồi dẫn bọn Từ Thiên Xuyên và một toán thân binh lên núi.

Đi chừng được hơn một dặm thì thấy mười mấy tên đệ tử phái Vương ốc tay cầm binh khí đứng ra cản đường.

Một mình Từ Thiên Xuyên đi lên trước hai tay đưa trình danh thiếp.

Trên tờ thiếp viết mấy hàng chữ :

- " Văn sinh là Vi Tiểu Bảo cùng mấy bạn hữu là Phong Tế Trung , Phan Cương, Tiền Lão Bản, Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu xin lên tế điện Tư Đồ khảo anh hùng. "

Bọn đệ tử phái Vương ốc thấy mọi người không có ý đối nghịch phía sau lại có một bọn khiêng cỗ quan tài cùng cầm hương nến và lễ vật dùng vào việc cúng tế, đều rất lấy làm kỳ, lên tiếng đáp :

- Xin các vị hãy chờ một chút để bọn tại hạ lên báo trước.

Một người chạy như bay lên núi, kỳ dư ở lại phòng thủ nghiêm mật.

Bọn Vi Tiểu Bảo đã lùi lại mấy chục bước ngồi xuống phiến đá nghỉ ngơi.

Chẳng mấy chốc, mấy chục người từ trên núi đi xuống. Người đi đầu chính là Tư Đồ Hạc mà ngày trước quần hùng đã có dịp hội ngộ.

Tư Đồ Hạc là con Tư Đồ Bá Lôi. Nay thủ lĩnh qua đời, phái Vương ốc do y làm chủ.

Vi Tiểu Bảo cặp mắt đảo sòng sọc nhìn thấy phía sau y có một vị cô nương, thân hình mảnh dẻ, đầu đội khăn trắng. Chính là Tăng Nhu. Bất giác gã lòng mừng hơn hở.

Tư Đồ Hạc đồng đặc cất tiếng hỏi :

- Các vị đến tề xứ có dụng ý gì ?

Y nói rồi tay nắm chuôi kiếm cài ở sau lưng.

Tiền Lão Bản hai tay không, chạy lên chấp tay đáp :

- Tề chủ nhân là Vi quân được biết Tư Đồ lão anh hùng bất hạnh bị gian nhân gia hại, rất lấy làm đau xót, nên dẫn bọn tại hạ lên tế điện.

Tư Đồ Hạc nhìn Vi Tiểu Bảo ở phía xa xa nói :

- Y là mệnh quan ở triều đình Thất Sát, thống lĩnh quan binh bao vây tề sơn, nhất định không phải hảo ý. Các vị muốn dùng gian kế, nhưng bọn tại hạ quyết chẳng mắc lừa.

Tiền Lão Bản hỏi :

- Xin hỏi hung thủ hạ sát Tư Đồ lão anh hùng là ai ?

Tư Đồ Hạc nghiêng răng nói :

- Chính là vệ sĩ Ba Lãng Tinh của Ngô Tam Quế và bọn thủ hạ ác ôn.

Tiền Lão Bản gật đầu nói :

- Tư Đồ thiếu hiệp không tin hảo ý của tề chủ nhân là phải. Bọn tại hạ xin trình tế phẩm trước.

Lão quay lại hô :

- Dem lên đây !

Hai tên thân binh đẩy một người từ từ đi lên. Người này chân tay đeo xiềng khóa, trên đầu phủ tấm khăn đen.

Quần đệ tử phái Vương ốc đều lấy làm kỳ, không hiểu mấy vị khách này dở trò gì ?

Người kia đi tới sau Tiền Lão Bản, bọn thân binh liền nắm giữ dây xích không để đi nữa.

Tiền Lão Bản nói :

- Xin Tư Đồ thiếu hiệp hãy coi đây.

Lão nói rồi đưa tay ra lật tấm khăn đen trùm trên đầu người kia. Hắn chính là Ba Lãng Tinh.

Ba Lãng Tinh trợn mắt ra chiều phẫn nộ.

Quần đệ tử phái Vương ốc vừa ngó thấy, tức giận quát lên :

- Đúng tên gian tặc này rồi ! Giết chết nó đi !

Mấy người rút khí giới ra loảng xoảng, vung kiếm lên, toan bằm vằm Ba Lãng Tinh.

Tư Đồ Hạc vội đưa tay ra cản mọi người nói :

- Hãy khoan !

Y chấp tay nhìn Tiền Lão Bản hỏi :

- Các hạ bắt được gian nhân, tại hạ chưa hiểu muốn xử trí cách nào ?

Tiền Lão Bản đáp :

- Tệ chủ nhân vốn đem lòng ngưỡng mộ Tư Đồ lão anh hùng, hơn nữa ngày trước đã có duyên hội ngộ Tư Đồ thiếu hiệp một lần. Nay bắt được hung thủ cùng bọn ác tặc của hắn xin đem hết lên để thiếu hiệp mổ chúng tế điện trước hương hồn Tư Đồ lão anh hùng.

Tư Đồ Hạc sửng sốt tự hỏi :

- Trong thiên hạ sao lại có hảo sự đến thế này ?

Y nghiêng đầu ngó Ba Lãng Tinh, trong lòng bán tín bán nghi tự nhủ :

Bọn Thất Sát rất giảo quyệt, tất có gian kế chi đây.

Ba Lãng Tinh đột nhiên lớn tiếng thoá mạ :

- Tổ bà nó ! Làm gì mà ngó dữ vậy ? Lão già của bọn mi chính ta đã hạ sát đó...

Tiền Lão Bản vung tay mặt đánh vào sau lưng hắn, lại phóng chân trái đá vào đít hắn.

Ba Lãng Tinh chân tay bị cột khó bề né tránh, liền ngã chúi xuống bên cạnh Tư Đồ Hạc không đứng lên được nữa.

Tiền Lão Bản nói :

- Đây là chút lễ vật nhỏ mọn của Tộc chủ nhân. Xin các hạ tùy ý xử trí tên gian nhân này.

Lão quay lại hô :

- Dem hết cả lên đây.

Một đội thân binh liền áp giải hơn trăm phạm nhân bị xiềng xích đi tới. Trên đầu tên nào cũng trùm một tấm vải đen. Mở tấm khăn phủ ra rồi ai cũng trông rõ là bọn bộ thuộc của Ba Lãng Tinh.

Tiền Lão Bản nói :

- Xin Tư Đồ thiếu hiệp thu hết bọn chúng đi.

Bây giờ Tư Đồ Hạc không còn hoài nghi gì nữa, nhìn Vi Tiểu Bảo cúi xuống sát tận đất nói :

- Thịnh tình của tôn giá khiến cho tặc phái cảm kích vô cùng !

Nhưng y tự hỏi :

- Gã đưa ra món giao tình lớn lao này, không hiểu để cầu cạnh điều chi? Chẳng lẽ chúng mong ta đầu hàng bọn Thất Sát ? Cái đó thì không được đâu.

Vi Tiểu Bảo rảo bước tiến lên đáp lễ nói :

- Bữa trước được Tư Đồ huynh và Tăng cô nương đánh một canh bạc, bao giờ cũng ghi nhớ trong lòng, chỉ mong có ngày tái hội.

Gã trở cổ quan tài ở phía sau nói tiếp :

- Di thể của Tư Đồ lão anh hùng hiện ở trong này. Bây giờ xin đưa lên để giấp thân mình vào rồi làm lễ an táng.

Tư Đồ Bá Lôi đầu một nơi, mình một nẻo, thủ cấp của lão bị Ba Lãng Tinh đem xuống núi khiến cho đệ tử phái Vương Ốc cảm hận không biết đến thế nào. Bây giờ chúng nghe nói thủ cấp của sư phụ đã đưa trở về, trong lòng rất được an ủi.

Tư Đồ Hạc là người rất tinh tế, vẫn sợ có điều gian trá, bước lại gần cổ quan tài thấy nắp chưa đóng chặt liền mở ra coi thì quả nhiên thủ cấp của phụ thân y đặt bên trong. Bất giác y nổi lòng xúc động, nằm phục xuống đất mà khóc rống lên.

Bọn đệ tử thấy Tư Đồ Hạc xót xa thân phụ cũng động mối thương tâm, đều quì cả xuống khóc lóc thảm thiết.

Tư Đồ Hạc đứng kêu một tên sư đệ cùng mình thân hành khiêng lấy quan tài đi lên núi.

Y nhìn Vi Tiểu Bảo nói :

- Mời tôn giá lên đây thắp hương trước linh toạ của tiên phụ.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải dập đầu trước hương hồn của lão anh hùng.

Gã truyền cho bọn thân binh chờ ở ngoài cửa núi, chỉ đưa Song Nhi cùng anh em Thiên Địa Hội đi theo Tư Đồ Hạc.

Khi gã đi đến bên Tăng Nhu, khẽ cất tiếng hỏi :

- Tăng cô nương ! Cô nương vẫn bình yên chứ ?

Tăng Nhu mặt đầy ngấn lệ, cặp mắt đỏ hoe trông rất đáng thương.

Cô ngừng đầu lên hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là Hoa Sai Hoa tướng quân ?

Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp :

- Cô nương hãy còn nhớ được danh tự của tại hạ.

Tăng Nhu cúi đầu xuống khẽ " ồ " một tiếng. Mặt cô ửng màu hồng.

Vì Tiểu Bảo thấy mặt cô đỏ lên, trong lòng không khỏi băng khuâng tự hỏi :

- Tại sao nàng thấy ta lại đỏ mặt ? Dân ông cười híp mắt không phải là người tốt. Dân bà mặt đỏ hồng là đã nhớ đến chồng. Phải chăng nàng nhớ ta cũng như nhớ chồng ? Trước ta có cho nàng bốn con thò lò chẳng hiểu nàng còn giữ không?

Gã liền cất tiếng khẽ hỏi :

- Tăng cô nương ! Đạo trước tại hạ tặng cô món đó, cô còn giữ đấy chứ ?

Tăng Nhu lại đỏ mặt lên, quay ra phía khác hỏi lại :

- Cái gì ? Tiện thiệp quên rồi.

Vì Tiểu Bảo rất lấy làm thất vọng, bất giác buông tiếng thở dài. Tăng Nhu quay lại mỉm cười khẽ nói :

- Mười tịt !

Vì Tiểu Bảo cả mừng, trong lòng không khỏi ngửa ngáy khẽ đáp :

- Tại hạ " mười tịt " thì cô nương mới được " chí tôn ".

Tăng Nhu không nói gì nữa rảo bước tiến về phía trước, đi bên cạnh Tư Đồ Hạc. Bốn mặt núi Vương ốc nhẵn như ngọc. Hình thế núi giống cỗ xe của bậc vương giả, nên đặt tên là Vương ốc Sơn.

Chỗ đỉnh cao nhất kêu bằng Thiên Đàn. Phía đông có ngọn Nhật Tinh, phía tây có ngọn Nhật Hoa.

Đoàn người theo Tư Đồ Hạc đi tới động Vương Mẫu ở phía bắc Thiên Đàn. Dọc đường trên núi toàn những tùng xanh bách biếc, phong cảnh cực kỳ u nhã.

Trong đạo thư, núi Vương ốc còn gọi là Thiên động Thanh Hư, và liệt vào hàng thứ nhất trong ba mươi sáu Thiên động khắp thiên hạ. Người ta truyền lại ngày xưa Vua Hoàng Đế đã tương hội với Vương Mẫu ở sơn động này, nên gọi là Vương Mẫu động.

Quần đệ tử phái Vương ốc ở động Vương Mẫu cùng những sơn động phụ cận. Trong những sơn động này về mùa đông rất ấm áp mà về mùa hạ lại mát mẻ, khí hậu tốt lành hơn cả ở các toà nhà quanh vùng.

Linh vị của Tư Đồ Bá Lôi thiết lập ở động Vương Mẫu.

Bọn đệ tử trong phái khâu thủ cấp Tư Đồ Bá Lôi liền vào mình rồi làm lễ nhập liệm.

Vi Tiểu Bảo cầm đầu anh em Thiên Địa Hội đến thắp hương trí tế trước linh toà. Gã quỳ xuống vừa dập đầu vừa tính thầm trong bụng :

- Muốn lấy lòng Tăng cô nương, mình phải tỏ ra rất đau xót, càng bi ai thống thiết càng hay.

Lối khóc giả vờ của gã đã bắt chước trong những màn tuồng hát.

Gã lại nghĩ tới mình bị khốn khổ về món độc chưởng của giả Thái hậu, những mối nguy hiểm khi bị Hồng giáo chủ bắt được, những màn kịch cay đắng vì bị Phương Di lừa gạt, A Kha chỉ thương yêu Trịnh Khắc Sảng, chứ không đếm xỉa gì đến mình lần lượt hiện ra trong đầu óc, bất giác mối đau thương tự đáy lòng nổi lên rồi gã cả tiếng khóc rống.

Ban đầu gã còn khóc một cách miễn cưỡng, nhưng càng về sau gã càng khóc càng thống thiết để thương cho thân thể mình.

Miệng gã kể lể, than vãn :

- Tư Đồ lão anh hùng ơi ! Vãn bối đã ngưỡng mộ từ lâu lão anh hùng là một bậc trung thần nghĩa sĩ, là một đấng anh hùng hảo hán. Năm trước vãn bối lại được thấy kiếm pháp của lệnh lang càng biết rõ võ công của lão anh hùng rất cao cường, chỉ mong có một ngày đến bái sư xin vào làm môn hạ, hoặc làm đồ tử đồ tôn để học lấy mấy chiêu thức võ công đặng nở mày nở mặt trên chốn giang hồ. Ngờ đâu chí nguyện chưa thành thì lão anh hùng đã bị gian nhân ám hại... hu hu ! Hỡi ơi ! Mối thương tâm đến thế này thật là cùng cực.

Tư Đồ Hạc cùng Tăng Nhu trong lòng vốn đã xót thương thân phụ, nghe Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa kể lể nỗi niềm làm vang động cả động Vương Mẫu hai người càng xúc động khóc rống lên.

Bọn Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung không khỏi bị mối đau thương của mọi người làm cho cảm xúc, cũng đầm đìa nước mắt.

Vì Tiểu Bảo dậm chân đấm ngực kêu gào khóc lóc càng về sau càng thảm thiết tưởng chừng đến ngất người, khiến cho bọn đệ tử phái Vương ốc đến bên khuyên giải hồi lâu, gã mới thu lệ.

Vì Tiểu Bảo lại kéo Ba Lãng Tinh đến gần Tư Đồ Hạc và cầm thanh cương đao đưa cho y, nói :

- Tư Đồ thiếu hiệp ! Thiếu hiệp hãy giết tên gian tặc này đi để rửa hờn cho lệnh tôn.

Tư Đồ Hạc đón lấy cương đao chặt thủ cấp Ba Lãng Tinh đặt lên linh tọa.

Bọn đệ tử phái Vương ốc đều hướng về phía Vì Tiểu Bảo bái tạ ơn đức.

Vì Tiểu Bảo hãy còn nhỏ tuổi, không nghĩ ra được kế gì để mua chuộc lòng người, gã liền học lối diễn tuồng trong tấn " Ngọa Long điều hiếu".

Trong tấn tuồng này Châu Du bị Gia Cát Lượng trêu tức phải hộc máu ra mà chết. Rồi Gia Cát Lượng thân hành đến Sài Tang trí tế khóc lóc rất bi ai, khiến cho các tướng bên Đông Ngô vừa cảm kích vừa bội phục.

Gia Cát Lượng còn đọc bài văn tế rất dài, lời lẽ cực kỳ trang nhã thê lương. May mà Vì Tiểu Bảo chẳng sao nhớ hết được bài văn tế này, không thì gã cũng đọc lên rồi, và làm như vậy chẳng khỏi lộ đuôi chồn.

Màn kịch đã khiến cho mọi người phái Vương ốc cảm kích gã vô cùng. Huống chi ngày trước bọn Tư Đồ Hạc bị gã bắt lại buông tha và tặng cho tiền bạc. Có điều gã là một vị quan lớn tại triều đình Mãn Thanh mà tại sao lại tử tế như vậy thì thủy chung không ai hiểu được.

Tiền Lão Bản gọi Tư Đồ Hạc ra một chỗ, nói rõ cho y biết bọn mình là anh em trong Thiên Địa Hội, nhưng Vì Tiểu Bảo hiện làm quan tại triều, nên lão không tiện thổ lộ thân thế gã, sợ làm hư việc lớn. Lão chỉ giới thiệu một cách hàm hồ, nói gã là một người rất trọng nghĩa khí, khác nào Quan Vân Trường "Người ở Tào mà lòng vẫn ở Hán". Vì thế nên anh em đều coi gã là một người bạn tốt.

Tư Đồ Hạc nghe Tiền Lão Bản trình bày mới tỉnh ngộ, liền luôn miệng tạ ơn. Bây giờ y đem lòng thành thực nói chuyện với quần hùng, khác hẳn lúc chưa hết mối hoài nghi.

Tiền Lão Bản lại hỏi đến cách xuất xứ từ nay trở đi của phái Vương Ốc ra sao thì Tư Đồ Hạc đáp :

- Hiện giờ tề phái vừa gặp buổi đại tang, lại bị quan binh đến bao vây núi Vương Ốc, nên chưa có chủ ý gì về vụ này.

Tiền Lão Bản thổ lộ ý muốn chiêu tập vào Thiên Địa Hội.

Hiện nay Thiên Địa Hội uy danh lừng lẫy trên chốn giang hồ. Ai cũng coi là một tổ chức đứng đầu các phe phái phản Thanh phục Minh.

Phái Vương Ốc vẫn đem lòng kính mộ Thiên Địa Hội, lại cùng một đường lối với tổ chức này. Tư Đồ Hạc nghe Tiền Lão Bản thuyết một hồi, trong bụng mừng thầm, liền thương nghị với các vị sư huynh sư đệ trong bản phái và được mọi người đều tỏ ý tán thành.

Tư Đồ Hạc lại đến nói chuyện với Tiền Lão Bản yêu cầu gia nhập Thiên Địa Hội.

Bây giờ Tiền Lão Bản mới cho y biết Vi Tiểu Bảo chính là hương chủ ở Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội.

Chiều hôm ấy Thanh Mộc Đường khai hội ở ngay động Vương Mẫu để thu nạp quần đệ tử phái Vương Ốc gia nhập bản hội.

Mọi người làm lễ tham bái hương chủ và từ đây họ thành bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo trong lòng hoan hỷ khôn xiết. Gã cùng quần hùng uống rượu kết minh xong, lại muốn mở cuộc đánh bạc để anh em đồng chí tận cựa vui chơi một phen, nhưng Từ Thiên Xuyên và Tiền Lão Bản vội cản trở, vì chuyện đánh bạc đùa giỡn ở tang gia là một điều bất kính đối với Tư Đồ Bá Lôi vừa mới qua đời.

Vi Tiểu Bảo không được đánh bạc đâm ra cụt hứng. Gã hỏi đến cách phát lạc phái Vương Ốc sau khi xong việc an táng Tư Đồ Bá Lôi thì Từ Thiên Xuyên đáp :

- Núi Vương Ốc là chỗ giáp giới hai tỉnh Sơn Tây và Hà Nam, không thuộc về quản hạt Thanh Mộc đường của chúng ta. Chiếu theo qui luật của bản hội thì có thể vượt bờ cõi lấy người vào hội, nhưng những anh em các Đường không thể hành động ra ngoài phạm vi biên giới của mình. Vậy hay hơn hết là các vị Tư Đồ huynh đệ di cư sang tỉnh Trực Lệ.

Tiền Lão Bản nói theo :

- Hoàng đế Thất Dật sai Vi hương chủ đánh dẹp núi Vương Ốc mà các vị Tư Đồ huynh đệ không ở lại núi này nữa thì Vi hương chủ càng dễ bề phục mạng.

Tư Đồ Hạc đáp :

- Đúng thế ! Tiểu đệ xin kính cẩn tuân theo lời dạy của các vị đại ca.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Tư Đồ đại ca ! Bây giờ bọn tiểu đệ đến thành Dương Châu xây tòa miếu Trung Liệt để tuyên dương tấm lòng trung nghĩa của Sử Các Bộ. Sau khi xây xong tòa miếu này liền kéo đi đánh Ngô Tam Quế.

Tư Đồ Hạc đứng lên lớn tiếng đáp :

- Vi hương chủ mà đi đánh Ngô Tam Quế thì thuộc hạ xin làm tiên phong, thống lãnh các vị sư thúc, sư huynh sư đệ, sư tỷ sư muội cùng Ngô Tam Quế quyết một trận sống mái để báo thù cho tiên phụ.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói :

- Được thế thì còn gì hay bằng ? Vậy các vị theo bọn tiểu đệ sang thành Dương Châu. Nhưng các vị phải chịu khuất tất một chút là hóa trang làm quan binh Thất Dật mới tiện việc hành động.

Tư Đồ Hạc đáp :

- Được đi đánh Ngô Tam Quế thì có bị khuất tất thế nào bọn tiểu đệ cũng cam tâm. Vi hương chủ đã làm quan Thất Dật, thì bọn tiểu đệ làm binh sĩ Thất Dật cũng được chứ sao ? Huống chi Từ đại ca, Tiền đại ca cùng các vị chẳng đã cải trang làm binh sĩ Thất Dật rồi là gì ?

Tối hôm ấy mọi người an táng Tư Đồ Bá Lôi xong liền thu thập xuống núi.

Những trai tráng biết võ công đều theo Vi Tiểu Bảo đi Dương Châu. Còn người già yếu và đàn bà trẻ con di cư về phủ Bảo Định trước. Nơi nào có phân đà của Thanh Mộc Đường trong Thiên Địa Hội là có người chiêu biện cho cuộc di cư chu đáo được.

Vi Tiểu Bảo nói với bọn Trương Dũng là bọn phỉ đồ trên núi Vương ốc thấy đại quân kéo đến bao vây, biết rằng khó bề trốn thoát, nên gã mở đường cho họ qui hàng hết. Gã đã chiêu an thu nạp vào làm quan binh.

Bọn Trương Dũng đều đưa lời khánh hạ :

- Đô thống đại nhân ra quân không đổ máu mà bình định ngay được bọn cường phỉ trên núi Vương ốc, lập lên công lớn ! Thật là đáng mừng !

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Đây chính là công lao của bốn vị tướng quân. Nếu các vị không vây chặt núi Vương ốc để chúng hết đường trốn thoát thì chúng nhất quyết không chịu đầu hàng. Vụ này tiểu đệ sẽ tâu rõ về triều đình để thăng thưởng cho các vị.

Bốn tướng mừng rỡ khôn xiết. Họ biết rằng quan binh bộ thượng thư Minh Châu đang hết sức tăng công với Vi đô thống. Gã chỉ cần báo công lao về là Binh bộ nhất định thoả mãn đề nghị.

Ban đầu Vi Tiểu Bảo chỉ lo Tăng Nhu theo bọn đàn bà ở núi Vương ốc di cư sang phủ Bảo Định trước. Dù gã muốn chỉ định bảo cô đi Dương Châu cũng khôn bề mở miệng. Bây giờ gã thấy cô cải dạng nam trang đi theo Tư Đồ Hạc thì trong lòng khoan khoái không bút nào tả xiết.

Dọc đường gã chỉ muốn tìm cơ hội thân cận với Tăng Nhu, nhưng cô theo sát các vị sư huynh, chẳng lúc nào dờn xa nửa bước. Khi cô ngó thấy gã chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Vi Tiểu Bảo muốn nói mấy lời thương yêu cũng không tiện. Trong lòng gã ngứa ngáy khó chịu mà chẳng biết làm thế nào.

Giả tử gã chỉ làm chức chủ soái thì còn có thể dĩ công vi tư, điều động cô như một tên tiểu thân binh vào doanh trướng hầu hạ, nhưng khốn nỗi gã còn làm hương chủ trong Thiên Địa Hội, thì việc trêu cợt phụ nữ trong hội là điều nghiêm

cắm, lại đối với anh em cũng chẳng còn mặt mũi nào. Gã có thêm khát cũng đành ngấm ngấm nuốt nước miếng để chờ cơ hội.

Dọc đường các địa phương quan nghinh tiếp đều đưa đồ lễ rất hậu. Dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo chẳng cự tuyệt một ai. Càng đi xuống phía nam, hành lý càng thêm trầm trọng.

Vi Tiểu Bảo thường nói với anh em Thiên Địa Hội :

Chúng ta muốn phá hoại nền chính trị của triều đình Thát Đát cần phải lấy của đút thật nhiều. Các quan viên địa phương mà thanh danh bất hảo thì lúc dấy binh tạo phản càng dễ thành công.

Bọn Từ Thiên Xuyên cũng cho là phải.

Một hôm đoàn quan quân kéo đến địa hạt Dương Châu.

Các quan tỉnh Giang Tô như Tuần phủ, bố chính sứ, án sát sứ, các quan học chính cùng các viên chức phụ trách binh lương đạo Hoài Dương, đạo Hà Công, sau đến các quan tri phủ Dương Châu, tri huyện Giang Tô cùng võ quan các cấp ở mấy phủ huyện này được tin Khâm sai đại nhân tới đều ra xa mấy dặm nghinh tiếp.

Hành viên của Khâm sai nguyên đặt ở Nha môn đạo Hoài Dương , nhưng Vi Tiểu Bảo thấy ở đây có điều câu thúc, không được tự do, nên chỉ nghỉ lại một đêm rồi hôm sau dọn đi ngay.

Gã muốn đặt hành viên ở ngay trong Lệ Xuân Viện là nơi cư trú của gã ngày trước. Gã được Khâm ban áo gấm vinh qui về chỗ ở cũ là một điều rất vinh quang, nhưng quan khâm sai đại thần mà thiết lập hành viên trong một toà kỹ viện thì không khỏi có điều bê bối.

Gã nghĩ lại ngày còn ở Dương Châu chỉ hoài bão chí lớn một là mở được mấy nhà đại kỹ viện, hai là đến chùa Thiền Trí vào vườn nhỏ cho kỳ hết gốc rễ những khóm hoa thược dược.

*** vietkiem.com ***